

Необяснима нощна грозă в целия въздух. Но нямаше сили да се откъснем. Тук имаше нещо твърде наше, твърде родно.

— Сега ще стане нещо скандално-интересно!

Другаря не успя да довърши фразата си, — вратата на механическата пеш се отвори, изсипа се огнена градушка искри, и из пеща бързо изплава огнено чудовище, което бе невъзможно да се гледа, но което заля завода с езеро от светлина.

Кранът се спусна, като неудържимо повлече четиридесетметровата огнена колона към станът на чука, който стоеше в завода неподвижен от цяло столетие.

Никой почти не знаеше за ударите на този чук.

Колоната тежко бухна на наковалнята. Чукът тъй заскърца, че звукът на този шепот изглеждаше да иде отвсякъде: от стените, от високите железни покриви, изпод земята, където вървяха едно срещу друго колелета на машините, из далечните работилници, разбудени от нощния трясък.

Едва пуснаха електричеството, бързо изпищя два пъти свирката при чука и стоманената грамада страшно блъсна нажежената колона.

Подът се затресе, отгоре се откъснаха наведнъж няколко десетки фенери и се пръснаха на парчета, след тях паднаха горните стъкла на покрива, таванските греди изпращаха и изглеждаше, че ей сега ще се счупят и смажат целия завод, по гредите на моста се понесе такъв шум, сякаш минаваха дузина влакове, каменната ковачна пристройка при завода нададе трясък и тълпата се отдръпна в очакване катастрофата. Всички очакваха, какво ще стане с завода. Но чукът след малка пауза прогърмя пак, прогърмя и сатанински зачести своите удари.

Завода се огъваше и изпълваше с железно буйство.

Хората трябваше или да се изплашат до смърт от този гръм и да погинат, или да порастнат, както никога...

След пет минути забравиха за разбитите фенери и разрушения.

Изглеждаше вече обратното: ако от душите се отнемеше този гръм, трябваше наново да бъде роден, да бъде роден на всяка цена.

Гърма на чука ставаше по-силен. Колоната, макар и бавно, изстиваше; ударите бяха все по-твърди и разтръсваха по-мощно

Кранът тежко преобръщаше колоната и я пъхаше под чука, чукът се спускаше и конвулсивно биеше с грамадата си лежащия червен великан.

А завода почна да се пълни с нова тълпа.

Из града дойдоха с тревога, с оплакване, с ужас...

Пострадали десет околни квартали. Навсякъде били изпотрошени стъклата от сътресението на въздуха и земята.

В „Работническия Дворец“ рухнал тавана и макар че не убил никого, но направил много пакости.

Тълпата влизаше и изпълняше заводските работилници. Понякога се струваше, че се събират хиляди, за да привлекат под отговорност страшния мощен стоманен магйосник.

Когато колоната биде изкована и кранът я отнесе в приготвеното ѝ легло, из тълпата се откъсна настойчив вик: „Но обяснете, де!“

